

DOI 10.26886/2414-634X.2(38)2020.7

UDC: 343.121.4

PROHIBITION OF INTERROGATION OF A CLERGYMAN AS A WITNESS IN CRIMINAL PROCEEDINGS

U. Polyak

<http://orcid.org/0000-0001-9342-3827>

Directorate of the Security Service of Ukraine in the city of Kiev and Kiev region, Ukraine, Kiev

enk29enk@gmail.com

The article deals with the prohibition of interrogating a clergyman as a witness in criminal proceedings and releasing him from his duty of professional secrecy.

Since, according to church norms, clergy are forbidden to divulge the secret of confession, it is proposed to change the wording of part 3 of Article 65 of the Criminal Procedure Code of Ukraine. It is reasonable to exclude from this provision the possibility of exempting clergy from the obligation to keep confidential the information obtained by them in the confession of believers.

The introduction of the amendments proposed by the author and amendments to the current criminal procedural legislation of Ukraine will allow to regulate properly the issue of prohibition of interrogation of a clergyman as a witness in criminal proceedings.

Key words: professional secrecy, clergyman, confession secret, confession of believers, interrogation of a witness, witness immunity.

Поляк У. Ю. Заборона допиту священнослужителя як свідка у кримінальному процесі / Головне управління Служби безпеки України у місті Києві та Київській області, Україна, Київ

У статті розглядаються питання про заборону допиту священнослужителя як свідка у кримінальному процесі та звільнення його від обов'язку зберігати професійну таємницю.

Оскільки відповідно до церковних норм священнослужителям заборонено розголошувати таємницю сповіді, запропоновано змінити редакцію ч. 3 ст. 65 КПК України. Обґрунтована доцільність виключити з цієї норми положення про можливість звільнення священнослужителів від обов'язку зберігати у таємниці відомості, одержані ними на сповіді віруючих.

Внесення запропонованих та обґрунтованих авторкою змін та доповнень до чинного кримінального процесуального законодавства України дасть змогу належним чином урегулювати питання щодо заборони допиту священнослужителя як свідка у кримінальному процесі.

Ключові слова: професійна таємниця, священнослужитель, таємниця сповіді, сповідь віруючих, допит свідка, свідоцький імунітет.

Постановка проблеми. Відповідно до ч. 1 ст. 65 Кримінального процесуального кодексу України (далі – КПК України), свідком є фізична особа, якій відомі або можуть бути відомі обставини, що підлягають доказуванню під час кримінального провадження, і яка викликана для давання показань.

Свідок зобов'язаний давати правдиві показання під час досудового розслідування та судового розгляду (п. 2 ч. 2 ст. 66 КПК України). Із цього правила законодавець зробив виключення для окремих осіб. Так, у ч. ч. 2, 4 ст. 65 КПК України зазначено, які категорії осіб наділені свідоцьким імунітетом, тобто звільняються в силу закону від обов'язку свідчити. У науці цей імунітет прийнято поділяти на обов'язковий (абсолютний) та факультативний (відносний). При обов'язковому імунітеті взагалі забороняється допит певних осіб як свідків, а при факультативному у особи є право відмовитися від давання показань, але за власним бажанням вона може їх давати [1, с. 157].

Не можуть бути допитані як свідки: захисник, представник потерпілого, цивільного позивача, цивільного відповідача, юридичної особи, щодо якої здійснюється провадження, законний представник потерпілого, цивільного позивача у кримінальному провадженні – про обставини, які стали їм відомі у зв'язку з виконанням функцій представника чи захисника; адвокати – про відомості, які становлять адвокатську таємницю; нотаріуси – про відомості, які становлять нотаріальну таємницю; медичні працівники та інші особи, яким у зв'язку з виконанням професійних або службових обов'язків стало відомо про хворобу, медичне обстеження, огляд та їх результати, інтимну і сімейну сторони життя особи – про відомості, які становлять лікарську таємницю; священнослужителі – про відомості, одержані ними на сповіді віруючих; журналісти – про відомості, які містять конфіденційну інформацію професійного характеру, надану за умови нерозголошення

авторства або джерела інформації; судді та присяжні – про обставини обговорення в нарадчій кімнаті питань, що виникли під час ухвалення судового рішення, за винятком випадків кримінального провадження щодо прийняття суддею (суддями) завідомо неправосудного вироку, ухвали; особи, які брали участь в укладенні та виконанні угоди про примирення в кримінальному провадженні, – про обставини, які стали їм відомі у зв'язку з участю в укладенні та виконанні угоди про примирення; особи, до яких застосовані заходи безпеки, – щодо дійсних даних про їх особи; особи, які мають відомості про дійсні дані про осіб, до яких застосовані заходи безпеки, – щодо цих даних.

Аналіз останніх досліджень. Проблемні аспекти інституту свідоцького імунітету у кримінальному процесі досліджували Р. Бараннік, М. Веселов, С. Волкотруб, Г. Денисенко, В. Доманська, В. Заборовський, Т. Заремба, Н. Карпов, Н. Когут, В. Король, В. Олещицька, О. Омельченко, О. Остапенко, М. Погорецький, Н. Рогатинська, С. Савицька, Г. Середа, Є. Скулаш, С. Стахівський, О. Супрунова, П. Тимошенко, Л. Удалова, О. Ярмак та інші науковці.

Метою цієї статті є розгляд питання про заборону допиту священнослужителя як свідка у кримінальному процесі та звільнення його від обов'язку зберігати професійну таємницю.

Виклад основного матеріалу. Однією з правових гарантій охорони таємниці сповіді є положення п. 5 ч. 1 ст. 65 КПК України, що не можуть бути допитані як свідки священнослужителі – про відомості, одержані ними на сповіді віруючих. Це положення корелює з ч. 5 ст. 3 Закону України від 23 квітня 1991 року «Про свободу совісті та релігійні організації», що ніхто не має права вимагати від священнослужителів відомостей, одержаних ними при сповіді віруючих [2].

За часів, коли Україна перебувала у складі Російської імперії, вперше свідоцький імунітет священнослужителів був закріплений у п. 2 ст. 93 та п. 2 ст. 704 Статуту кримінального судочинства 1864 року. Визначалось, що не допускаються до свідчення священнослужителі – стосовно зізнання, зробленого їм на сповіді [3].

У радянському кримінально-процесуальному законодавстві не передбачалось, що священнослужителі не можуть бути допитані як свідки – про відомості, одержані ними на сповіді віруючих. Свідоцький імунітет священнослужителів був встановлений лише після набуття Україною незалежності під час проведення «малої» судової реформи. Законом України від 21 червня 2001 року «Про внесення змін до

Кримінально-процесуального кодексу України» [4] була змінена редакція ст. 69 КПК України 1960 року, у п. 1 ч. 1 якої зазначалось, що не можуть бути допитані як свідки священнослужителі з приводу того, що їм довірено або стало відомо при здійсненні професійної діяльності.

Чинний КПК України не вживає термін «таємниця сповіді», проте за змістом має на увазі саме даний вид таємниці. Як відмічається у юридичній літературі, такий висновок можна зробити, враховуючи положення ч. 3 ст. 65 КПК України, де вказано, що особи, передбачені п. п. 1-5 ч. 2 цієї статті, з приводу зазначених довірених відомостей можуть бути звільнені від обов'язку зберігати професійну таємницю особою, що довірила їм ці відомості, у визначеному нею обсязі. «Отже, законодавець зарахував таємницю сповіді до професійної таємниці» [5, с. 103].

Сповідь є однією з семи святих таїнств, які встановлені у католицькій та православній церквах. Протестантизм не визнає містичного змісту церковних таїнств. У більшості протестантських течій здійснюється лише хрещення та причастя, які відрізняються просто як символічні обряди [6, с. 48]. «Символізуючи примирення віруючого з Богом, сповідь відбувається у формі його покаяння у власних гріхах перед священником, який відпускає гріхи» [7, с. 87].

З правової точки зору таємниця сповіді є гарантією закріпленого у Конституції України принципу недоторканності особистого життя віруючих. За її розголошення священнослужителю загрожує позбавлення сану [8, с. 253].

Правовий захист таємниці сповіді не виходить за рамки режиму відокремлення церкви від держави. З одного боку, держава не порушує та не втручається у таїнство сповіді, оскільки лише санкціонує її таємницю, вже проголошену церквою. «А з іншого, - розголошення таємниці сповіді може завдати значної шкоди громадянам, бо в кінцевому результаті порушуються їх конституційні права на особисте і сімейне життя та свободу думки (ст. ст. 32, 34 Конституції України). Тобто розголошення таємниці сповіді виходить за рамки внутрішньої діяльності церкви, через що (з урахуванням вищесказаного) потребує кримінально-правового захисту» [9, с. 123].

Таємницею сповіді є сукупність даних про духовне та особисте життя, отриманих священнослужителем під час сповіді, розголошення яких заборонено церковними канонами [10, с. 23]. Зміст сповіді складають відомості, довірені особою священнослужителю, «які носять

найособистісніший (найінтимніший, найпотаємніший) характер серед інших видів довіреної інформації, що складають професійні таємниці» [9, с. 122].

Кримінальна процесуальна норма про свідоцький імунітет священнослужителів має імперативний характер. Вона не тільки надає священнослужителю право відмовитися давати показання, але й забороняє слідчому, прокурору, слідчому судді, суду допитувати його як свідка щодо відомостей, які становлять таємницю сповіді.

У законі не міститься визначення поняття «священнослужителі». При вирішенні питання про те, хто має статус священнослужителя, потрібно виходити з приписів законодавства у сфері праці, світогляду і віросповідання. Зокрема, у Національному класифікаторі професій передбачена професія священнослужителя (пастора, пресвітера), що належить до класифікаційної групи «професіонали в галузі релігії». «У загальноприйнятому значенні священнослужителем є служитель релігійного культу, який здійснює богослужіння у храмі і вчинює шість із семи таїнств (хрещення, миропомазання, причащення, сповідь, вінчання і соборування). При виконанні своїх функцій у священника встановлюються особливо відповідальні і довірливі стосунки з людьми. Здобуття ступеня священника передбачає отримання особою відповідної освіти і посвячення. Отже, особа не може самостійно оголосити себе священником» [11, с. 504].

При визначенні легітимності статусу священнослужителя потрібно виходити з приписів Закону України «Про свободу совісті та релігійні організації», згідно з якими усі правовідносини, пов'язані із свободою совісті і діяльністю релігійних організацій, регулюються законодавством України. «Релігійні організації діють відповідно до статуту, зареєстрованого державним органом у справах релігій. Отже, у визнанні легітимного статусу священника в смислі положень досудового розслідування слід виходити з того, що релігійна організація, яку конкретний священнослужитель представляє, є зареєстрованою у законному порядку, а сам священник уповноважений цією організацією на виконання відповідних функцій, що підтверджується, як правило, посвідченням» [11, с. 505].

Православна церква має священну ієрархію з її трьома ступенями: дияконською, пресвітерською та єпископською [12, с. 274]. При цьому всі три ступені охоплюються поняттям «священнослужителі». До того ж не всі з них, а лише єпископи та пресвітери наділені правом

звершувати таїнства, зокрема й таїнство сповіді. Диякони жодних таїнств самостійно не відправляють, а тільки допомагають у цьому єпископу чи священику. «Таким чином, наявність права відправлення таїнства сповіді залежить від того, до якого ієрархічного ступеня належить священнослужитель. Як факт належності до ієрархічного ступеня, так і факт належності до релігійної організації повинні підтверджуватися відповідними офіційними документами» [10, с. 23].

Як уявляється, законодавцю доцільно ввести поняття «священнослужителі». Воно має бути таким, яке наводилось під час дії КПК України 1960 року у одному із законопроектів про внесення змін до ст.69 цього Кодексу щодо дотримання таємниці сповіді. Пропонувалось доповнити цю статтю п.6 такого змісту: «священнослужителі – зведені в духовний сан служителі релігійних організацій з відповідним правом відправлення релігійного культу, обрядів і таїнств – з приводу відомостей, отриманих ними під час сповіді» [5, с. 105; 10, с. 23].

У юридичній літературі відмічається, що для правильного застосування правових норм про свідоцький імунітет священнослужителів необхідно з'ясувати, які релігійні течії визнають таємницю сповіді. Якщо священнослужитель відмовляється від надання показань, посилаючись на таємницю сповіді, суд не повинен розцінювати таку відмову як правомірну, якщо свідок не доведе, що сповідувана ним релігія визнає таємницю сповіді [6, с. 48].

Нами підтримується наукова позиція, що така постановка питання є неправомірною. Неетично покладати на особу обов'язок доводити те, що вона має гарантоване законом право [13, с. 347].

За законодавством деяких країн Європи право священнослужителя відмовитися від надання свідоцьких показань не обмежено лише інформацією, отриманою на сповіді. Так, у п. 1 ч. 1 параграфу 53 КПК Федеративної Республіки Німеччини вказано, що священнослужителі вправі відмовитися від надання показань про те, що їм довірено або стало відомим при виконанні обов'язків духовної особи.

Це більш широке поняття, ніж таємниця сповіді. До інформації, яка отримана священнослужителем при виконанні ним обов'язків духовної особи, відноситься будь-яка інформація, що надійшла під час бесіди у церковному контексті, а не тільки сповіді [14, с. 109-110].

На нашу думку, аналогічним має бути регулювання й у вітчизняному законодавстві. Доцільно визначити у п. 5 ч. 2 ст. 65

КПК України, що не можуть бути допитані як свідки священнослужителі – про те, що їм довірено або стало відомим при виконанні обов'язків духовної особи.

Можливим є інший варіант правової регламентації. У науці кримінального процесу висловлена пропозиція доповнити ст. 65 КПК України нормою, відповідно до якої «священнослужителі вправі відмовитися давати свідчення про обставини, які стали їм відомі при здійсненні іншої релігійної діяльності» [15, с. 6].

Про відомості, які становлять таємницю сповіді, не підлягає допиту як свідок особа, яка сповідалася, якщо вона не бажає давати показання. До такого висновку можна дійти, виходячи зі змісту п. 3 ч. 1 ст. 66 КПК України, у якому вказано, що свідок має право відмовитися давати показання щодо відомостей, які згідно з положеннями ст. 65 цього Кодексу не підлягають розголошенню.

Також у ч. 8 ст. 224 КПК України передбачено, що особа має право не відповідати на запитання з приводу тих обставин, щодо яких є пряма заборона у законі. При цьому конкретизовано, що йдеться про таємницю сповіді. Така вимога зобов'язує слідчого ознайомити допитувану особу із зазначеним правом до початку допиту.

У зв'язку з розглядом даного питання слід звернути увагу на те, як повинен діяти священнослужитель, якщо під час сповіді особа повідомить про вчинення нею злочину. З цього приводу науковцями висловлені такі думки:

– якщо священнослужитель дійде висновку, що сказане на сповіді є корисним (буде сприяти розкриттю злочину або врятує невинувату особу, яка обвинувачується у цьому ж злочині), то він має право, у тому числі й моральне, силою переконання і заходами духовного покарання схилити винуватих з числа віруючих до того, щоб вони самі зізналися у своїх злочинах не тільки на сповіді, але й перед органами слідства та судом. Тим більше, що ні церковних, ні світських законів, які зобов'язують до того, щоб особа, яка сповідується, берегла таємницю, немає [16, с. 30];

– якщо священнослужителю під час сповіді стає відомо про замах людини на вчинення будь-якого смертного гріха (наприклад, вбивства), про готування акту тероризму, вибуху, пожежі, техногенної катастрофи, священик повинен негайно повідомити про це владі. Такий вчинок впливає з інтересів суспільної безпеки. Вважається, що людина, приходячи на сповідь, повинна щиро покаятися у здійсненому та з

чистою совістю говорити про це. Якщо ж вона навпаки розвиває у собі гріховні задуми, і, більш того, шукає підтримки в своїх задумах у священика, то останній зобов'язаний звернутися до правоохоронних органів, адже це не порушення сповіді, так як сповіддю вона не є в принципі. Що ж стосується випадку, коли людина сповідається у вже вчиненому злочині – тут ситуація складніша. Вона повинна понести як суспільне покарання, винесене їй вироком від імені держави, так і духовне покарання – накладення епітемії, схилення людини до полегшення своєї вини шляхом звернення із зізнанням до правоохоронних органів. Важливо при цьому, щоб ініціативу вона проявила сама [15, с. 6].

У ч. 3 ст. 65 КПК України вказано, що особи, передбачені п. п. 1-5 ч. 2 цієї статті, з приводу зазначених довірених відомостей можуть бути звільнені від обов'язку зберігати професійну таємницю особою, що довірила їм ці відомості, у визначеному нею обсязі. Таке звільнення здійснюється у письмовій формі за підписом особи, що довірила зазначені відомості.

У даній нормі є посилання на п. 5 ч. 2 ст. 65 КПК України. Це означає, що священнослужителі можуть бути звільнені від обов'язку зберігати у таємниці відомості, одержані ними на сповіді віруючих, та допитані як свідки щодо довірених відомостей. Така правова регламентація викликає заперечення.

У п. 1 ч. 1 ст. 69 КПК України 1960 року, також визначалось, що священнослужитель може бути звільнений від обов'язку зберігати професійну таємницю особою, що довірила йому ці відомості. Науковці слушно відмічали, що необхідно виключити дане положення, обгрунтовуючи таку пропозицію наступним: «вказівка на можливість звільнення священнослужителів від обов'язку зберігати «професійну таємницю особою, що довірила їм ці відомості», грубо порушує основи християнської релігії і є прямим втручанням держави у справи церкви» [9, с. 124]; канонічне право забороняє священикам під страхом суворого покарання відкривати те, що вони почули на сповіді. Священнослужитель ні за яких обставин не може бути звільнений від обов'язку зберігати таємницю сповіді [17, с. 87].

Оскільки відповідно до церковних норм священнослужителям заборонено розголошувати таємницю сповіді, потрібно змінити редакцію ч. 3 ст. 65 КПК України. Слід погодитися з науковцями, які пропонують виключити з цієї норми положення про можливість

звільнення священнослужителів від обов'язку зберігати у таємниці відомості, одержані ними на сповіді віруючих [18, с. 287; 19, с. 88-89].

Висновки і пропозиції. Отже, внесення запропонованих та обгрунтованих авторкою змін та доповнень до чинного кримінального процесуального законодавства України дасть змогу належним чином урегулювати питання щодо заборони допиту священнослужителя як свідка.

Література:

1. Тацій, В.Я., Грошевий, Ю.М., Капліна, О.В. (2013). *Кримінальний процес*. Харків, Право.
2. *Про свободу совісті та релігійні організації*, 1991 (Верховна Рада України). Офіційний сайт Верховної Ради України. <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/987-12>> (2020, березень, 06).
3. Российское законодательство X-XX веков (1991). Москва, Юридическая литература, 8.
4. *Про внесення змін до Кримінально-процесуального кодексу України*, 2001 (Верховна Рада України). Офіційний сайт Верховної Ради України. <<https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2670-14/ed20100820>> (2020, березень, 06).
5. Негодченко, О.В., Блінова, Г.О. (2015) Сучасні реалії правового забезпечення таємниці сповіді. *Право і суспільство*, 6, 102-108.
6. Кипнис, Н.М. (1995). Допустимость доказательств в уголовном судопроизводстве. Москва, Городец.
7. Рогатинська, Н. (2016) Особи, які не підлягають допиту як свідки. *Актуальні проблеми правознавства*, 4, 86-89.
8. Каткова, Т.В. (2011) Процесуально-правовые аспекты тайны исповеди, *Збірник тез наукових доповідей III Міжнародної наукової конференції «Компаративістські читання»*. Київ, Львів, Львівський державний університет внутрішніх справ, 252-254.
9. Король, В.В. (2003). *Засада гласності кримінального судочинства України: поняття, зміст, підстави, обмеження*. Івано-Франківськ : Плай.
10. Пристінський, І.О. (2011). Правове забезпечення таємниці сповіді в чинному законодавстві України та канонах православної церкви. *Адвокат*, № 9, 22-26.

11. Банчук, О.А., Куйбіда, Р.О., Хавронюк М.І. (2013). *Науково-практичний коментар до Кримінального процесуального кодексу України від 13 квітня 2012 року*. Харків, Фактор.
12. Цыпин, В. (2009) *Каноническое право*. Москва, издательство Сретенского монастыря.
13. Волкотруб, С.Г. (2002) Імунітет свідків і захист довірених відомостей в кримінальному процесі. *Держава і право: збірник наукових праць. Серія Юридичні і політичні науки*. Київ, Інститут держави і права імені В.М. Корецького Національної академії наук України, 16, 342-347.
14. Головченков, П., Спица, Н. (2012). *Уголовно-процессуальный кодекс Федеративной Республики Германия*. Научно-практический комментарий и перевод текста закона. Потсдам, Германский фонд международного правового сотрудничества.
15. Потайчук, І.В., Компанієць Д.О. (2013). Участь священнослужителів в якості свідків у кримінальному процесі України. *Часопис Національного університету «Острозька академія»*. Серія: *Право*, 1, 1-7.
16. Королев, Г. Тайна исповеди в уголовном процессе (1995). *Российская юстиция*, 2, 29-30.
17. Баштега, Р. (2004). Охорона таємниці сповіді у кримінальному судочинстві. *Право України*, 6, 86-87.
18. Удалова, Л.Д. (2013). Свідоцький імунітет за новим КПК України. *Юридичний часопис Національної академії внутрішніх справ*, 1, 284-288.
19. Король, В.В. (2015). Забезпечення обов'язкового (абсолютного) імунітету свідка за новим КПК України. *Європейські перспективи*, 3, 83-89.

References:

1. Tatsii, V.Ya., Hroshevyi, Yu.M., Kaplina, O.V. (2013). *Kryminalnyi protses* [Criminal process]. Kharkiv : Pravo [in Ukrainian].
2. *Pro svobodu sovisti ta relihiini orhanizatsii, 1991* (Verkhovna Rada Ukrainy). [On Freedom of Conscience and Religious Organizations, 1991 (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Ofitsiinyi sait Verkhovnoi Rady Ukrainy*. [Ofitsiinyi sait Verkhovnoi Rady Ukrainy]. Retrieved

- from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/987-12> [in Ukrainian]. (2020, berezen, 06).
3. *Rossijskoe zakonodatel'stvo X-XX vekov* (1991) [Russian legislation of the XX-XX centuries]. Moskva, Juridicheskaja literatura, 8 [in Russian].
  4. Pro vnesennia zmin do Kryminalno-protsesualnoho kodeksu Ukrainy, 2001 (Verkhovna Rada Ukrainy). [On Amendments to the Criminal Procedure Code of Ukraine, 2001 (Verkhovna Rada of Ukraine)]. *Ofitsiinyi sait Verkhovnoi Rady Ukrainy*. Retrieved from <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2670-14/ed20100820> [in Ukrainian] (2020, berezen, 06).
  5. Nehodchenko, O.V., Blinova, H.O. (2015) Suchasni realii pravovoho zabezpechennia taiemnytsi spovidi [Modern realities of legal secrecy of confession]. *Pravo i suspilstvo* [Law and Society], no. 6, 102-108. [in Ukrainian].
  6. Kipnis, N.M. (1995). *Dopustimost' dokazatel'stv v ugovnom sudoproizvodstve* [Admissibility of evidence in criminal proceedings]. Moskva: Gorodec [in Russian].
  7. Rohatynska, N. (2016). Osoby, yaki ne pidliahaiut dopytu yak svidky. [Persons not questioned as witnesses]. *Aktualni problemy pravoznavstva* [Actual problems of law], no. 4, 86-89. [in Ukrainian].
  8. Katkova, T.V. (2011) Processual'no-pravovye aspekty tajny ispovedi [Procedural and legal aspects of the secret of confession], *Zbirnik tez naukovih dopovidej III Mizhnarodnoi naukovoï konferencii «Komparativists'ki chitannja»* [Collection of abstracts of scientific reports of the III International scientific conference "Comparative reading"]. Kyiv, L'viv, L'vivs'kij derzhavnij universitet vnutrishnih sprav, 252-254 [in Russian].
  9. Korol, V.V. (2003). *Zasada hlasnosti kryminalnoho sudochnstva Ukrainy: poniattia, zmist, pidstavy, obmezhenia* [The basis of publicity of criminal justice in Ukraine: concept, content, grounds, restrictions]. Ivano-Frankivsk, Plai. [in Ukrainian].
  10. Prystynskyi, I.O. (2011). Pravove zabezpechennia taiemnytsi spovidi v chynnomu zakonodavstvi Ukrainy ta kanonakh pravoslavnoi tserkvy [Legal secrecy of confession in the current legislation of Ukraine and the canons of the Orthodox Church]. *Advokat* [Lawyer], no. 9, 22-26 [in Ukrainian].

11. Banchuka, O.A., Kuibida, R.O., Khavroniuk M.I. (2013). *Naukovo-praktychnyi komentar do Kryminalnogo protsesualnogo kodeksu Ukrainy vid 13 kvitnia 2012 roku* [Scientific and Practical Commentary to the Criminal Procedure Code of April 13, 2012]. Kharkiv, Faktor [in Ukrainian].
12. Cypin, V. (2009) *Kanonicheskoe pravo* [Canon law]. Moskva, izdatel'stvo Sretenskogo monastyrja [in Russian].
13. Volkotrub, S.H. (2002) Imunitet svidkiv i zakhyst dovirenykh vidomostei v kryminalnomu protsesi [Witness immunity and the protection of confidential information in criminal proceedings]. *Derzhava i pravo: zbirnyk naukovykh prats. Seriiia Yurydychni i politychni nauky* [State and law: a collection of scientific works. Series Legal and Political Science]. Kyiv, Instytut derzhavy i prava imeni V.M. [in Ukrainian].
14. Golovchenkov, P., Spica, N. (2012). *Ugolovno-processual'nyj kodeks Federativnoj Respubliki Germanija. Nauchno-prakticheskij kommentarij i perevod teksta zakona* [Code of Criminal Procedure of the Federal Republic of Germany. Scientific and practical commentary and translation of the text of the law]. Potsdam, Germanskij fond mezhdunarodnogo pravovogo sotrudnichestva [in Russian].
15. Potaichuk, I.V., Kompaniiets D.O. (2013). Uchast sviashchennosluzhyteliv v yakosti svidkiv u kryminalnomu protsesi Ukrainy [Participation of priests as witnesses in the criminal process of Ukraine]. *Chasopys Natsionalnogo universytetu «Ostrozka akademiia». Seriiia: Pravo* [Journal of the National University "Ostroh Academy". Series: Right], no. 1, 1-7 [in Ukrainian].
16. Korolev, G. (1995) Tajna ispovedi v ugovnom processe [The Secret of Confession in Criminal Procedure]. *Rossijskaja justicija* [Russian justice], 2, 29-30 [in Ukrainian].
17. Bashteha, R. (2004). Okhrona taiemnytsi spovidu u kryminalnomu sudochynstvi [Protecting the Confidentiality of Confession in Criminal Procedure]. *Pravo Ukrainy* [Law of Ukraine], no. 6, 86-87 [in Ukrainian].
18. Udalova, L.D. (2013). Svidotskyi imunitet za novym KPK Ukrainy [Witness immunity under the new CPC of Ukraine]. *Yurydychnyi chasopys Natsionalnoi akademii vnutrishnikh sprav* [Law Journal of the National Academy of Internal Affairs], no. 1, 284-288 [in Ukrainian].
19. Korol, V.V. (2015). Zabezpechennia obov'iazkovoho (absolutnoho) imunitetu svidka za novym KPK Ukrainy [Providing mandatory (absolute) immunity of a witness under the new CPC of Ukraine].

Yevropeiski perspektyvy [European perspectives], no. 3, 83-89 [in Ukrainian].

Citation: U. Polyak (2020). PROHIBITION OF INTERROGATION OF A CLERGYMAN AS A WITNESS IN CRIMINAL PROCEEDINGS. *Innovative Solutions in Modern Science*. 2(38). doi: 10.26886/2414-634X.2(38)2020.7

Copyright: V. Panasyuk ©. 2020. This is an openaccess article distributed under the terms of the Creative Commons Attribution License (CC BY). The use, distribution or reproduction in other forums is permitted, provided the original author(s) or licensor are credited and that the original publication in this journal is cited, in accordance with accepted academic practice. No use, distribution or reproduction is permitted which does not comply with these terms.